

Biskop Tor Singsaas, påskeandakt i Adresseavisen 2010

Livet må seire! Driv dødskreftene tilbake!

I Kvinnernes minnekapell i Nidarosdomen har kunstneren Kristofer Leirdal skapt et helt unikt krusifiks. Det er gyllent. Strålende. Skinnende. Den seirende Kristus kommer ut av graven! Det er som han kommer fra mørket og ut i soloppgangen. Han strekker hendene mot sola som flommer over ham. Den møter ham med jubel. Den danser i glede.

Og han tar i mot livet – luktene, fuglesangen, blomstene, trærne, humla og sommerfuglen, fjell og marker. Hjertet banker, - intenst. Det jubler inni ham. Snart skal han og møte menneskene igjen.

Et ufattelig under har skjedd.

Et krusifiks? Dette er den korsfestede og oppstandne i en bevegelse og i en skikkelse. Det er det unike ved dette kunststykket. Det er den korsfestede som kommer levende ut av graven. Han har fortsatt armene utstrakt som på korset, med naglemerker i hendene og på føttene. Det forteller en dyp sannhet om Gud.

Guds vei på jorden er mot korset. Da Jesus Kristus var naglet til korset, viste han hvem Gud er. Den lidende Gud. En Gud som lar seg bli merket av menneskers liv, som tar innover seg våre liv. Han ble gjort til den minste, forlatt, en smertenes mann, foraktet, ikke regnet for noe. Ingen orket å se ham mer. Den nederste av alle.

En merkelig Gud. For å kunne være sammen med de som er langt nede, blir han den laveste på jord.

En av Bibelens vakreste fortellinger handler om Maria Magdalena. Hun er på vei til grava. Hennes sorg og fortvilelse er dyp. Hun må bare være nær ham igjen.

For Jesus hadde drevet ut syv onde ånder av henne fortelles det. Jeg tenker at Maria Magdalena var en som bar på en dyp fortvilelse i livet. Hun hadde ikke et eneste rom i sitt liv hvor hun kunne finne hvile. Hun var et menneske på flukt fra seg selv og andre. Så møtte hun Jesus. Han jaget det vonde på dør. Og hun tok bolig i seg selv igjen. Nå når han var død, var hun livende redd for at det vonde igjen skulle flytte inn og overta henne.

De siste dagene hadde vært fryktelige. Alle satt med en vanvittig langfredagsfølelse. - Død, ondskap, svik, kulde, mørke hadde vunnet over ham som var så levende, og som ga liv til så mange.

Maria Magdalena finner steinen tatt vekk, og løper forskrekket ned i byen til skjulestedet til disiplene for å fortelle. – Og Peter og Johannes styrter på dør. Kommer til grava og finner den tom.

De så og trodde. For plutselig husket de hans ord. “Den 3. dag skal jeg så opp. Men jeg må lide først.” Store mysterium!

Langfredagserfaringer og Oppstandelsesopplevelser i livet? Det har vi daglig. At du mister liv – og at du får liv.

Vi møter av og til mennesker som stjeler liv fra oss. Som gjør oss små, som overser oss, tar verdighet fra oss. Det er en måte å miste liv på. En slik daglig dose

Langfredagserfaring kan noen og enhver oppleve? Det verste du gjør mot et medmenneske er å ta fra det livsmotet. Også vår sårede jord stønner og sukker over vår måte å leve på, med vårt meningsløse overforbruk.

Oppstandelsesopplevelser finnes og. De skjer og daglig. At du får liv fra en annen.. At det er noen mennesker som gir livsmot gjennom dagen, som gir deg verdighet, som gjør deg stor, som stopper opp og blir hos deg. Sammen med slike tør du ta bolig i eget liv, og være den du er.

Dette er det største du kan gjøre mot et medmenneske.

Det handler om vilje til å stå på Kristi side i kampen for livet. Gi livsmot til medmenneske og skaperverk. Våge kjærlighetens vei.

Vi liker å høre fortellingen om Jesu oppstandelse fra de døde, – for vi er glad i livet, og ønsker at det finnes en Gud som gjennom alt holder oss fast til seg. For uten en Gud finnes det ikke framtidshåp for livet.

Vi kjenner det strømmer liv ut av denne fortellingen. For Gud ånder på den. Den begynner å leve idet den blir fortalt. Underlig. Gud skaper liv uavbrutt i verden, også nå i dette øyeblikk. Han kjemper for å holde dødskreftene tilbake fra oss.

Og han utfordrer oss til å være med i dette; Å være på Kristi side i verden, kjempe for livet til hverandre og vår sårede jord. Hver dag drive dødskreftene tilbake, så livet får slippe til.

Velsignet påske.